

Cesta žije nočním životem desítek obydlí, ale nikdo z lidí nebloudí po svých. Nejen Babka Bejvávalka žije zavřená doma. Jednoho dne všichni zalezli dovnitř, zamkli za sebou dveře a od té doby jen zírají z oken! V tom lepším případě. V tom horším jen zírají do svých malých okének, jež jsou tak titěrná, že se vejdu i do kapes od kalhot. Pohledy už nikdo neposílá! Co visí na ledničce vám? Tu moji zdobí jen pár otisků prstů.

My domy ale samotářstvím lidí trpíme. Obydlí mají být obydlená! Nejen nábytkem, ale i upomínkami z cest. Každý chce mít pod střechou kus světa a zdi obsypané rámečky s obrázky a fotografiemi. A lidé, kteří v nás bydlí, by také měli být zabydlení. Mají je zdobit vzpomínky. Nejen na cesty, ale i na všechny přátele, s nimiž tráví volný čas! Kdyby byla Babka Bejvávalka dům, měla by holé bílé stěny. Jako by všechny rámečky úmyslně schovala. Jako by chtěla zůstat prázdná. A dokud nebude zabydlená ona, nebudu zabydlený ani já. Já ale prázdný rozhodně nebudu. Já chci mít pod střechou kus světa. Až se zítra ráno Bejvávalka probudí, za okny ji místo řady stále stejných stromů přivítá nový výhled.

Babička Bydlenka

„Haló! Domečku, kdo v tobě přebývá?“ zatluče někdo na moje dveře a Babka Bejvávalka se toho lekne tak, že zase spadne ze svého houpacího křesla.

Nadává a plíží se o holi ke dveřím. Kdo se dnes ráno rozhodl rušit její klid? Cožpak se neví, že návštěvy u ní nejsou vítané? Při chůzi ji zebou nohy, přestože zima má přijít až za pár měsíců. Otáčí klíčem a pootevře dveře. Ofoukne ji studený vítr. Před ní stojí úplně cizí stařenka zabalená do starých pletených dek. Zdvořile smeká svůj klobouček, na kterém se kývá několik umělých kvítků, a odhaluje přitom své prořídle vlasy, jež se jí na hlavě kudrnatí jako bavlna z rozpletené šály. Klaní se před Bejvávalkou, jako by vítala dlouho očekávanou váženou návštěvu. Přátelsky jí podává ruku schovanou do potrhané rukavice a poťouchle se na ni zubí od ucha k uchu. No... zubí... spíše se na ni usmívá a přitom odhaluje, kolik zubů již během let poztrácela. Některé jí vzal zubní kaz a o některé přišla kvůli své dobrodružné povaze. I tak se ale usmívá ráda. Tím spíše když má na koho.

Kdyby byla tahle stařenka dům, měla by stěny plné prázdných rámečků, které dychtivě čekají na zaplnění. Ona ven vychází, ale od té doby, co se všichni

zavřeli doma a místo toho, aby chodili na nákupy, nákup jim chodí sám až ke dveřím, stařenka už nikoho nepotkává.

Proto jí přítomnost nové sousedky udělala upřímnou radost. A to i přesto, že jí Babka Bejvávalka úsměv neoplácí. Ani maličko. Místo toho před ní zabouchne dveře takovou silou, až mě to zabolí v pantech.

Úsměv nečekané návštěvy zamrzne. Se zimou to ale nemá nic společného. Je zmatená. Zůstane stát přede dveřmi.

„Haló? Přišla jsem jen pozdravit. Nemusíte se ničeho bát!“

Já mám z návštěvy radost a rozhodně nechci, aby zmizela stejně rychle, jako se objevila. Zase jí otevřu dveře. Dokořán. Ať už si protivná a nespolečenská Bejvávalka myslí, co chce. Ta ale popadne svůj prak a odhodlaně zamíří na návštěvnici!

„Aha,“ zmateně se pousměje milá paní zachumlaná do dek. „Jsem to ale nezdvořák. Ani jsem se vám nepředstavila. Určitě si říkáte: ‚Přijde si, a ani se nepředstaví.‘ To je jasné. Proto na mě míříte tím prakem. Protože jsem pro vás cizí. To se dá ale jednoduše napravit. Já jsem Babička Bydlenka. Moc mě těší!“ dořekne a opět smekne svůj klobouček. „Tak, a už jsme přátelé!“

Babka Bejvávalka se s ní ale přátelit nehodlá a dál trvá na svém:

„Okamžitě vystřelte z mojí verandy, nebo vystřelím já a trefím vás doprostřed čela. Uvidíte, že to bolí!“ Má nabitou ze starých vlašských ořechů, jejichž skořápka je tvrdší než vůle jakéhokoliv tvrdohlavce.

Babička Bydlenka se ale mračit neumí, a tak se na ni opět zazubí. Tentokrát opravdu zešíroka.

„Co to děláte?“ znervózní z jejího úsměvu Bejvávalka.

„Usmívám se, tak se to přeci dělá, ne? Omlouvám se, dlouho jsem už nikoho nepotkala. Nevím, jaké jsou dnes způsoby. Dříve se na sebe lidé usmívali, co si pamatuji. To jsem ale ještě měla všechny zuby. Teď vás můj úsměv asi spíš děsí, že? To těch pár vypadaných zubů. Ale nebojte se, já vás nepokoušu. Ba naopak! Nejradši bych vás zulíbala. Tady v horách člověk na nikoho jen tak nenarazí!“

„V horách?“ ptá se nechápavě Bejvávalka. Rozhlédne se kolem sebe a všimne si zasněžených plání a horských vrcholků, které se vzpínají k nebi. Překvapí ji to natolik, že jí z ruky vyklouzne natažená guma praku a starý ořech práskne Bydlenku přímo mezi oči.

Au!

Bydlenka vykřikne a začne si třít bolavé čelo.

Jak se někdo může chovat tolik nepřátelsky k takhle přátelským návštěvám? Ale já jí ukážu! Rychle se zakloním, až Babka Bejvávalka spadne na zadek. Dobře jí tak. Pak ještě skloním komín do dveří a ofouknu ji všemi sazemi, co v něm zbyly z minulé zimy. Babka teď vypadá jako rozhněvaný čertík, kterému se podlomilo kopýtko. Dobře jí tak, když neví, jak se chovat!

„Omlouvám se,“ brání se Babka Bejvávalka, otírá si rukávy tvář a pomalu se zvedá z podlahy. „Teď jsem vážně vystřelit nechtěla.“ Chvilí to vypadá, že

pookřála, ale jen co se ujistí, že už na ni komínem nemírím, je zase stejně protivná jako vždycky. „Ale můžete si za to sama! Nemáte mi co lézt na verandu! Já o ty vaše hory nestojím. Ani netuším, jak jsem se sem dostala. Ještě včera večer jsem byla uprostřed lesa!“

„Aha! A dlouho jste nikde nebyla?“

„Samozřejmě že ne!“ odpoví jí rozhodně Bejvávalka.

„Ani na procházce?“ koulí na ni očima Bydlenka.

„A co vás to vůbec zajímá?!“ O tomhle se s nikým nehodlá vybavovat.

Zvědavá stařenka se však s takovou odpovědí nesmíří.

„Ani kamínek jste domu nepřinesla? Ani sesbírané listí? Kaštany popadané ze stromu?“

„Všechno, co potřebuji, mám tady v téhle umanuté barabizně! Nic takového by mě ani nenapadlo.“

„Tak pak je to jasné! Vašemu domku se začalo stýskat,“ prozradí moje úmysly Babička Bydlenka.

„Jak jako stýskat? Po čem?“ Bejvávalka tomu vůbec nerozumí.

„Stýská se mu po světě. Pod střechou má jenom vás, a to je, nezlobte se na mě, i na tak malé obydlí přeci málo. Každý domeček chce být zabydlený

